

"Europa és traició i continuïtat. I és, avui, la nostra juvenesa. I per als catalans és la culminació del sentit històric de Catalunya".

Del llibre ELS POBLES JOVES, suara editat, de Joan Crusellas.

CORPUS DE SANG.— Aquest mes, el dia 7, s'acompleixen 321 anys de la jornada que la història recorda amb el nom de Corpus de Sang. Els fets d'aquell dia varen donar motiu del nostre Himne Nacional. Culminant la sèrie d'incidents ocorreguts a tot Catalunya, els segadors que per aquella data s'hostatjaven a Barcelona, es varen revoltar i unint-se amb ells el poble, varen assaltar junts, les drassanes i varen donar mort, en mig del combat, al Virrei Comte de Santa Coloma. Aquests fets varen representar l'inici de la guerra contra la monarquia dels Austries.

La guerra que formalment s'iniciava aquell dia estava latent des de feia gairebé cinquanta anys. La guerra dels "Segadors" fou una guerra d'alliberament, on es proclama, per primera vegada la REPUBLICA CATALANA, pel gran patrici PAU CLARIS, President de la Generalitat de Catalunya. La segona República Catalana la proclamà el 14 d'abril del 1931, Francesc MACIÀ.

Si bé feia més de dos segles, — des de la mort de Martí l'Humà en 1410 — que Catalunya era governada per una dinastia estrangera i més de cent anys — des de Ferran segon — que el rei governava des de Castella, mai no s'havia negat a Catalunya la seva personalitat pròpia ni el dret a tenir les seves institucions tradicionals. El poble conservava les llibertats dits populars i les ciutats i els gremis, els furs. Els reis, encara que des de Toledo o Madrid governaven a Catalunya, però com a comtes de Barcelona. S'acceptava l'idea d'Espanya com una unió espiritual i com una comunitat d'interessos de les quatre nacions hispàniques, com en aquell temps es deia: Catalunya, Castella, Navarra i Portugal. Les quatre lligades per la realitat geogràfica i pel fet de tenir, cadascuna d'elles, el mateix rei. Aquest estat de coses va durar bastant de temps.

Però durant el regnat de Felip quart, s'exacerben les ambicions reials. El rei vol la monarquia unitària i neix a Castella — setial de la corona com a nació més gran i poderosa — el concepte postís de l'estat espanyol. I poc a poc, per mitjà dels virreis i dels funcionaris castellans que envien, es van atacant i desconeixent les lleis i les atribucions dels òrgans de govern dels regnes Ibèrics. I és com, en una reacció natural i obligada, davant d'aquesta agressió afrentosa, que neixen les revoltes de Catalunya i Portugal. La nostra, malauradament, no va tenir el resultat feliç de la del poble germà de ponent. Portugal no solament conservà la seva autonomia, si no que s'independitzà del rei castellà i forma, des d'aleshores, una nació lliure.